

verschafft; zij brengt slechts vluchtige en wisselende verschijnselen onder het oog, maar laat ons het wezen der dingen niet zien; de echte, wezenlijke kennis wordt daarom niet uit de zinlijke waarneming maar door het denken uit 's menschen eigen geest te voorschijn gebracht; door zelfbezinning leeren wij het wezen der dingen, de wereld verstaan.

In beide gevallen en naar beide richtingen wordt de harmonie van subject en object, van kennen en zijn verbroken. Daar valt nominalistisch de wereld in hare deelen, in atomen uiteen; hier wordt hyper-realistisch de realiteit met de idee vereenzelvigd. Daar dreigt gevaar van sensualisme en materialisme, hier dat van idealisme en monisme. Bij beide gaat het begrip der waarheid, als „conformitas intellectus et rei”, teloor. Want bij het empirisme valt ze met de empirische, zinlijk-waarneembare werkelijkheid saam, en bij het rationalisme loopt zij uit op overeenstemming der gedachten met zichzelf, op innerlijke klaarheid, op denknoodwendigheid. Zoodat tenslotte bij beide richtingen de vraag opkomt, of er wel en wat dan waarheid is.

Nu is waarheid echter het onmisbaar goed voor ons kenvermogen en daarom het doel aller wetenschap. Indien er geen waarheid is, valt daarmee ook alle kennis en wetenschap. De Christelijke religie betoont daarom allereerst hierin hare wijsheid, dat zij de waarheid kennen doet en handhaaft als eene objectieve realiteit, die onafhankelijk van ons bewustzijn bestaat en die door God in zijne werken van natuur en genade voor ons is uitgestald. Daarmede in overeenstemming gaat ieder mensch spontaan van de overtuiging uit, dat de wereld objectief buiten hem bestaat en zoo bestaat, als hij bij zuivere waarneming ze kennen leert. Twijfel komt niet in hem op. Eerst als hij later zich rekenschap tracht te